

Altres noms mossàrabs composts amb el romànic CAPUT 'cap', són Capocorb (t. de Lluçmajor); Capicorb (t. d'Alcalà de Xivert); Capafonts (municipi de les muntanyes de Prades), que ve de CAPUT FONTIS, perquè hi neix el riu afluent del Francolí; Cap-pegròs (t. de Vinaròs), que potser ve de CAPUT PODII GROSSI 'cap del puig gros', cosa que explicaria la *p* doble, o també es podria concebre que vingui de CAPUT GROSSUM 'punta, cap gruixut', en el qual hi hauria dissimilació entre dues *o*: Capogròs > Capegròs, només és que així no queda explicada la *p* doble.

D'altra banda, en el terreny orogràfic, lluny del litoral, hi ha representants mossàrabs de CAPUT, -ITIS; és ben segur que ho han d'ésser *Càpito* (t. de Bocairent); els *Càpitos* (t. de Pinós de Monòver), evidentment formes declinades de CAPUT, per exemple: FUNDUS CAPITUM o PRAEDIUM o MANSUM CAPITUM 'l'heretat, el predi, el mas, dels caps, dels cims, dels capçals'.

En fi, en alguns altres casos el caràcter mossàrab és molt menys segur i també és insegur que siguin derivats de CAPUT, però tanmateix ni l'una ni l'altra cosa són inversemblants. Un d'aquests casos seria *la Capuda* (t. de Xixona). ¿Seria això una transformació infligida per l'àrab a aquest *Càpito* que hem citat? No és pas inconcebible, però no descartem que l'arrel sigui una altra, per exemple, que fos una dissimilació de **copuda*, derivat de *copa* o *cóp*, potser amb un sentit com 'la que es troba en el cóp' o 'la que forma copa'. Capurri (t. d'Oliva), no veiem la possibilitat que sigui un compost català de *cap* ni de *capa*, encara que en abstracte seria legítim pensar en llatí CAPPĀRIS 'tàpera' seria rebuscat des del punt de vista fonètic sense comptar que en català i en mossàrab ja és *tàpara*, que és la forma que els botànics moros registraven en els nostres Països. ¿CAPU(T) HORREUM 'gros graner' (com CAPUT MANSUM 'mas alodial' *cap-rec*, *cap d'aigües*)?

CAPOCORB (Lluçmajor, Mall. 38, g-9; 38S., d-9)

Nom d'un accident de la costa i de quatre alqueries (Vell i Nou, C. d'en Jaquetó i C. d'en Munar).

sant una bifurcació en l'evolució fonètica:

Cabetocorvo { *Cabet(og)orb* → *Cabotorp* (*e-o* > *o-o* mossàrab)
Cabetvorg (metà.) > *Cabetfork*, -rt

Idea que llança Coromines a manera de «ballon d'essai» o «a benefici d'inventari». En tot cas, tals metàtesis no són pas «rara avis» en la toponímia antiga. El pas de FA(G)U CURVU [a. 839] → *Faucorb* 'faig corbat' a *Coforb* (llogaret central del terme berguedà de Capolat) està comprovat per la lingüística i la documentació, des del segle IX. I entre les cites de *Capocorb* que donarem infra, tenim tals metàtesis en *Cacoborp* a. 1496 i *Capoporch* a. 1498.